

Innvandring

Homogenitet eller myter ^{AA} _{26/10-98}

Av Erik Gjems-Onstad, Asker

Under I dag 15.10. skriver Marianne Gullestad at det er en myte at Norge har vært et homogent samfunn, fordi man i alle år i nord har hatt både samer, kvæner og nordmenn, og over hele landet har man hatt jøder, sigøynere og tatere. Derfor synes hun å mene at det ikke vil medføre særlige endringer av vårt samfunn med de nye innvandrergupper fra Asia og Afrika.

Så vidt meg bekjent, regner man med at tallet på samer i Norge kan dreie seg om ca. 30 000, når man også regner med dem som er helt assimilert i det norske samfunn. Antall kvæner er bare en brøkdel av dette, mens antall norske jøder som overlevde krigen er helt minimalt. Av sigøynere og tatere er det neppe mange hundre.

Pr. 1. januar 1997 hadde vi ifølge Statistisk sentralbyrå en innvanderbefolkning på 232 000, mens det i alt var 411 000 «med innvanderbakgrunn». De fleste av disse er kommet i løpet av de siste 20-30 år, og bare med pakistansk bakgrunn er det i dag mer enn 21 000 og mer enn 27 000 fra Afrika.

Disse tall burde gjøre det åpenbart for alle - også for Marianne Gullestad - at vårt norske samfunn er vesentlig forandret med den innvandring som har funnet sted i de senere år. I flere av innvandergruppene er det nærmest fast praksis at man henter ektefelle fra hjemlandet. Derved opprettholdes den opprinnelige nasjonale kultur, og tredje generasjon blir like lite vennet til norsk språk og kultur som første generasjon.

På denne bakgrunn virker det uforståelig at en forsker i samfunnsforskning ikke ser at den homogeniteten som har eksistert i Norge, reduseres vesentlig ved innvandringen, og ikke

minst fordi mange hevder at Norge for lengst har endret karakter og blitt et «flerkulturelt samfunn».